

ZDENĚK HORENSKÝ

S DUCHEM DOBY

ZDENĚK HORENSKÝ

S DUCHEM
DOBY

O MARTINSKÉM VÍNKU

Zvedneme skleničky,
vínečko zkoumáme,
to z letošní úrody
nám ještě neznámé.

To první martinské
dává nám okusit,
zda dobře vyzrálo,
zda je jak mělo být.

Poprvé ťukneme
pohárky s přáteli,
přináší pohodu,
přítomnost veselí.

11. 11. SVATOMARTINSKÉ

Na svatého Martina
ponoř jazyk do vína,
chutnej vínko mladé svěží,
to je to, oč právě běží.

Jedenáct minut po jedenácté hodině
spolu se sejdeme ve sklípku při víně,
přihlížet budeme jen tiše,
jak zlátnou nám v rukou číše.

Nato pak při družném hovoru
zvednem je k přípitku nahoru,
od těch chvil to víno mladé,
nebude ležet již ladem.

VELTLÍNSKÉ ČERVENÉ RANÉ

Veltlínské červené rané,
až z dolních Rakous je, nikoliv z Hané,
barvou je zlatavé, název má klamavý,
stejně jak červené též stoupá do hlavy.

V číši té broušené z českého křišťálu,
v nabídkách všelikých jeví se v pramálu,
fajnšmekři převalí doušek na jazyku,
vždy je to o chuti, vždy je to o zvyku.

Sedmičku otevřu v oděvu svátečním,
popíjím, vychutnám, zbytečně neřečním,
sem tam jen slovíčko s přáteli prohodím,
popíjím pomalu, s časem nezávodím.

TAK TROCHU O KOŠTECH

Takříkajíc s kocovinou
jednou za čas vstává,
když nad ránem pod peřinou
s opičkou dospává.

Košty vína, slivovice,
navštěvovat zvládá,
vzorků méně, někdy více,
noc je stále mladá.

S cimbálovkou zazpívá si,
s přítomnými hovor vede,
o trnkové slivovici
a rulandské že pil šedé.

A závěrem co říct zbývá.
Když má žízeň dá si piva,
vše však s mírou jak se patří,
třeba ráno ve čtvrt na tři.

V KALUPU VE SPĚCHU

Žijeme život svůj
v kalupu ve spěchu,
říci si někdy stůj
jen tak pro potěchu,

sotva kdy dokážem,
málokdy zkusíme,
často však přikážem,
co všechno musíme,

život nám ubíhá
jak voda v potoce,
hlava víc šedivá
je tak rok po roce.

Možná čas sváteční,
nedělní, páteční,
poklidný bez spěchu
přijde pro útěchu.

Vzpomínky na mládí
nikdy se neztratí,
máme je přec rádi.
Chudí i bohatí.

VZPOMÍNKY A REALITA

Na Boží hod bylo sněhu
jako písku na poušti,
na hranicích byl jsem v střehu
s prstem pořád na spoušti.

Na mapách jsem často vnikal
nepřátelům do týlu,
horko těžko jsem si zvykal,
jen s představou civilu.

Sklenkou vína už jen slavím
konec zvrhlé tradice,
se sousedy tam se zdravím
kde bývala hranice.

ŽIVOTEM VSTRŘÍC OPTIMISMU

Brada je šedivá,
na hlavě již pleš,
rok k roku přibývá,
tomu neujdeš,

pryč je již padesát,
a šedesátce k půli,
blížíš se akorát,
to nezlomíš již vůli,

jsi „starcem“ v zácvičku,
světu se jinak jevíš,
i když máš na triku
nápis, o němž nic nevíš,

učil ses ruštinu,
v té řeči ale není,
kde hledat příčinu,
za vzor byl dáván Lenin,

Nezoufej „staříku“,
nestraň se dnešní době,
chce to jen mít kliku
a věřit víc sám sobě.